

Haar stille, opgekropte wee, door den schok ontglijst, breekt nu harts-tochtelijk los.

„Wat ik heb? Wat ik heb? Je vraagt wat ik heb?” roept zij... „O, ik wou dat het waar was geweest! Ik wou dat dit huis over mij was ingestort — over mij en mijn grauwe verdriet — mijn levenden dood!”

„Hm! Een gezellige wensch! Maar hij kost niet veel, en hij zal voorloopig wel niet vervuld worden, want dit stamhuis mijner vaderen heeft al erger avonturen overleefd... Hoor eens, kind — die buitengewoon lage barometerstand schijnt een perniciousen invloed te hebben op je nerven. Als ik je een goeden raad mag geven, neem dan wat Hoffmanns-droppels, of een glas port, — en — ga zitten.”

„Zitten! Zitten! — Heb je anders geen woord?”

„Op het oogenblik, neen — niet dat ik weet. Wat zou ik anders voor een woord moeten hebben? — Je bent ontstemd — je bent geschrikt. Ik doe mijn best om je te kalmeeren. Wat wil je méér van mij?”

„Otto!” roept zij, en zij strekt smeekend de handen naar hem uit: „Haat je mij?”

„Of ik je haat?... Wat een idee! Hoe kom je er bij? Wat geef ik je voor aanleiding — —”

„Heb je mij niet meer lief — in 't geheel niet meer lief?”

„Wel zeker, kind, wel zeker!” — Hij treedt naar haar toe en legt haar de hand op den schouder. — „Wel zeker heb ik je nog lief. Maar — —”

„Zooals vroeger?” snikt zij: „Met een enkel greintje nog van je liefde van vroeger — toen ik je al, je lust, je zaligheid was — —”

„Ja, mijn God — vroeger”, valt hij in — „dat was vroeger! Een mensch kan zichzelf niet voor de tweede maal weer jong maken, en niet voor de tweede maal verliefd. Wat geweest is, is geweest — alles heeft in het leven zoo zijn tijd — en... Kom kom, wees nu toch verstandig — wind je niet zoo op — wees redelijk! — Wat verlang je dan toch eigenlijk van mij?”

„Otto, kan je niet van mij afnemen dien last? Kan je niet tot mij spreken een woord van verlossing? — Otto, moet ons leven zóó geworden zijn voor elkaar — zóó dof en dor en dood? — O, dan ware haat nog beter — haat die brandt en vergiftigt! — Otto, Otto, hebben wij elkaar dan niets, niets meer te zeggen?”...

Hij heeft zijne hand teruggetrokken; de stugge, lusteloze uitdrukking is weergekeerd op zijn gelaat, en terwijl hij zich in den stoel laat neervallen en naar een tijdschrift grijpt, mompelt hij:

„Och — zoo — is dát 't?... Iets te zeggen? Iets te zeggen? — Ja, mijn hemel — wat zouden wij elkaar nog veel te zeggen hebben? — De jaren gaan voorbij en de dagen gelijken op elkander — en — ik denk — dat zal tusschen getrouwde menschen wel altijd zoo zijn...”

Het is een wanhoopskreet, die haar ontsnapt:

„Altijd, Otto? Altijd?”

„Ja, natuurlijk immers! Het is toch — het spreekt toch wel vanzelf, dat men na eenige jaren met elkander uitgepraat raakt...”